

ПРИКАЗКА за БАБА МАРТА

Живѣли нѣкога единадесетъ братя и една сестра. Първиятъ отъ братята се казвалъ Януарий, а последниятъ Декемврий. Сестра имъ била трета по редъ и се казвала Марта. Нѣмали си баща, а майка имъ се наричала Година. Всички братя били левентъ-юнаци, само единъ отъ тѣхъ излѣзълъ нѣкакъ си хилавъ, дребенъ, мѣничекъ и лошъ. И за да го ядосватъ, извадили му прѣкоръ — Малъкъ Сѣчко. Иначе, той се казвалъ Февруарий.

Братята работѣли, и кой каквото можелъ носѣлъ дома — така се прехранвали. Сестра имъ Марта седѣла вкжши и помагала на майка си.

Първитѣ двама братя, Януарий и Февруарий — Голѣмиятъ и Малкиятъ Сѣчко — обичали да работятъ само презъ зимата: лѣтно време не имъ се работѣло. Но щомъ се застуди, тѣ излизали изъ гората, сѣчели дърва, газѣли изъ дълбокия снѣгъ и носѣли вкж-

щи каквото намѣрятъ: било дърва, било нѣкой дивечъ, който убивали въ гората. Тѣ били облѣчени въ дебели кожуси и по коситѣ и по мустацитѣ имъ висѣли дебели шушулки ледъ и скрежъ.

Следнитѣ трима братя — Априлъ, Май и Юний се занимавали съ полска работа. Обичали да работятъ на хладовина: да не е нито много топло, нито много студено. Щомъ се стопи снѣгътъ, тѣ стѣгали ралата и трѣгвали изъ нивитѣ да сѣятъ овесъ, ечмикъ и царевица. Като поникнѣла царевицата, почвали да я прекопаватъ и чистятъ отъ плѣвели. Занимавали се сжщо и съ лозята: рѣзали ги, заривали, прѣскали ги.

Презъ това време останалитѣ братя си стоели вкжши и нищо не работѣли. Но щомъ Априлъ, Май и Юний свършвали своята работа изъ полето, излизали братята Юлий, Августъ и Септемврий. Тѣ веднага трѣгвали изъ нивята, които били